

בבית החולים

היה זה לפני כחמש שנים, בבית החולים 'מעייני הישועה' בבני ברק. את קריאות ה'מזל טוב' העליזות הראשונות שנשמעו עם לידת התינוק, החליפו אנחות קורעות לב ומצחים מיוזעים ומקומטים בחרדה. שעות ספורות לאחר הלידה התברר כי הרך הנולד הגיע לעולמינו כשהמעיי הדק בגופו בקושי מתפקד, מום מולד מסוכן ובעייתי מאוד... המעי הדק, הוא השר האחראי על עיכול המזון. מי שחווה בעיה במעי הדק - למעשה מתקשה לאכול את כל המזונות המוכרים, ונדרש לאכול מזון מיוחד מאוד דרך אינפוזיה, כי למעשה מערכת העיכול בגופו אינה מתפקדת. למותר לציין כי מום כזה מכריע את גורלו של הילד לשארית חייו, שכן ילד שאינו אוכל כראוי - אחת דינו לגדילה ולהתפתחות בקצב איטי מהרגיל, ולחוסר תפקוד כולל...

הוריו של הילד לא ידעו את נפשם מצער ומדאגה. רק כמה שעות בנם יקירם בעולם, וכבר חלחלה בהם ההבנה כי חייהם השתנו לחלוטין מן הקצה אל הקצה. לא עוד משפחה שליווה ומאושרת, רגועה ונינוחה. מעתה ילווה את חייהם ילד אומלל, שאולי בניסים יוכל לשרוד, אך ליותר מזה אין מה לצפות ממנו...

עוד ביום הלידה, הובהל הילד לבית החולים 'תל השומר', בניסיון לאבחן את מצבו לאשורו ולנסות לטפל בו מהר ככל האפשר. הוא הובהל לחדר הניתוחים, שם נותח בידי שני כירורגים מהבכירים בארץ, ד"ר בילקרון וד"ר ירדני, שנלחמו על מעיו של התינוק הזעיר שחייו תלויים לו מנגד. 4 שעות ארוכות ואפופות חרדה עברו ההורים ובני המשפחה המורחבת, כולם המתינו שאולי תישמע צפירת הרגעה...

אך הרופאים בוששים מלצאת, ולא בכדי. הם עשו כל שביכולתם, ניסו להעניק לילד את הטיפול הטוב ביותר, וכשיצאו - ניכרה אכזבתם על פניהם. 'הכל מתפורר לנו בידיים, אין סיכוי, אין סיכוי, רק נס יעזור!' - פכרו ידיהם ביאוש. ההורים המודאגים כמו הזדקנו באותו רגע בעשרים שנה, העובדה כי הניתוח הארוך והרופאים המובחרים לא הצליחו למצוא מזור או פיתרון - העלו עוד יותר את מפלס המתח והחרדה...

במשך שמונה חודשים קשים ומייסרים היה התינוק הזעיר מאושפז בקביעות בבית החולים. שמונה חודשים שאין בהם לא יום ולא לילה, רק דאגה, תפילות, מתח, חרדה, מעקב צמוד אחר ההתפתחויות. מבט ימינה ושמאלה בין כותלי המחלקה לא בישר טובות: מעט הסובלים מאותו מום נדיר מאושפזים במחלקה עד שנות נעוריהם, כך ממש! האומנם זה מה שיעלה בגורל הילד? האם לנצח יזון דרך הווריד, כשחייו תלויים מנגד, ואין כל שיפור באופק?!

היום מספר לנו האב בגילוי לב, כי כתום שמונת החודשים הללו, הוא ורעייתו כבר לא ידעו על מה להתפלל. עד כדי כך הגיעו הדברים... הרופאים היו מיואשים, ההורים לא ידעו את נפשם. מה עדיף שיעלה בגורלו? האם נותר לו סיכוי לחיות חיים כלשהם? איך מתמודדים עם נסיון כה גדול?!

בהמלצת רב המשפחה, החליט האב כי עתה ישלוף את הנשק הכי חזק של העם היהודי, את ברכת הכהנים. הוא פנה לידידיו ומכריו הכהנים, ובדמעות שליש פרש את סיפורו של בנו הנלחם על חייו, את הסיכויים שהולכים ואוזלים, את הצער האדיר, ואת החושך הממלא את האופק...

'אנא מכם', השתפך לפניהם בבכי, 'קחו את שמו של בני לתשומת ליבכם, תכוונו עליו בברכת כהנים. דבר יום ביומו, בעלותכם לשאת את כפיכם ולברך את עמו ישראל באהבה, התכוונו נא לעוללי הזעיר הנלחם על חייו בחדרי המחלקה הכירורגית בתל השומר. תשימו עליו את שם ה', תכוונו עליו בברכתכם, כדי שתקויים בו הבטחת הבורא 'אני אברכם' - לברכו בבריאות איתנה לאורך ימים!'

דבריו הנרגשים הותירו חותם על הכהנים, שהבינו כי בפיהם להציל את הילד. הם היו מוקיריו של האב, כך שברכתם נישאה ביתר אהבה והערכה לתינוק האומלל, כי אהבת הכהן למתברכיו היא תנאי בקיום הברכה. מאותו יום, כל יום, כל אחד מהם נעמד לברכת כהנים בשיא הרצינות, בכוונו על העולל הנלחם על חייו בתל השומר, כשהם משדרים אליו את הברכה ממרחקים, מניחים עליו שמירה עליונה... ואכן, ימים ספורים אחר כך, החל שיפור משמעותי במצב הילד, שהלך והתקדם בצעדי ענק. אט אט, התברר כי מערכת המעי הגס של הילד הולכת ומשתפרת ומתחזקת, ברמה שהיא מצליחה להשלים גם את מלאכת המעי הדק. הרופאים המומים מהנס הרפואי, הילד - כלא יודע על הנס המתחולל בין קרביו, ולנו לא נותרה אלא תגלית מעוררת התרגשות:

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק
הרשקוביץ זצ"ל
י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלון לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 056

השבון 61135

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, בני ברק, חדרה
פתח תקווה, רחובות, אשדוד,
מודיעין עילית ואחיסמך.

העלון נתרם השבת בעילום שם
להצלחת התורמים ובני משפחתם
ברוחניות ובגשמיות

ברכת כהנים! המפתח העוצמתי שהציל את חיי הילד, שחולל נס רפואי נדיר מסוגו! ברגעים אלה ממש, מתהלך ברחובות בני ברק ילד כבן חמש, שהוא עדות לעוצמתה של ברכת כהנים, לכוחה האדיר וזרועה הנטויה. ילד שבריאותו היא בריאות מברכת שמים, מידי של בורא עולם!

הבה נתבונן בסיפור הזה אותו שמענו מאבי הילד, ונבין איזו הזדמנות יש לנו בידיים! מדי יום עם שחר, עולים הכהנים לדוכן ונושאים את כפיהם. אם נכוון להתברך, אם נבקש מהם לכוון עלינו בברכתם על בקשה ייעודית - הישועה בוא תבוא כי היא ישועה מאת ה', הנמסרת אלינו דרך הכהנים!

יש לנו כל כך הרבה דברים לסדר, בעיות הדורשות פיתרון. בעיות רפואיות, צרות משפחתיות, מצוקות כספיות, אינספור קשיים. יש לנו ביד את המפתח שבורא עולם מעניק לנו - תכווננו בברכת כהנים ותזכרו, תנו לכהנים את הכח לפתור לכם את הבעיות בחיים!

הבה ננצל את המתנה הנפלאה הזו. הבה ניזוהר שלא להחמיץ אף הזדמנות להתברך מפייהם של הכהנים, נוודא שאיננו מאבדים אף הזדמנות למפתח עוצמתי כל כך. זה תלוי בנו, בכוונה שלנו, ברצון שלנו, בהתבוננות שלנו בגודל הרגעים הנשגבים. אשרינו שזכינו שה' הוא המברך אותנו, הבה נתברך מפיו כולנו כאחד!

איך מתפללים ב'כאילו'?

הרב נח גוטמן שליט"א

אחרי אמירת פסוקי הקרבנות, אנו מבקשים - "לכן יהי רצון מלפניך. ה' אלקינו ואלוקי אבותינו שיהא שיח שפתותינו חשוב ומקבל ומרצה לפניך כאלו הקרבנו קרבן התמיד במועדו... כלומר - אנחנו מבקשים ומתפללים שאמירת פסוקי הקרבנות תחשב כאילו הקרבנו את הקרבנות בעצמם.

העיקרון הזה, שבזמן שאין בית המקדש קיים אנו מקיימים את ענין הקרבנות על ידי לימוד פרשת הקורבנות, וכן על ידי התפילות בעצמם, מוזכר בחז"ל ובפוסקים פעמים רבות. גם שלושת התפילות בעצמם נתקנו כנגד הקרבנות. תפילת שחרית - כנגד תמיד של שחר, תפילת מנחה - כנגד תמיד של בין הערביים, וכן הלאה.

לכאורה מה זה כאילו? מה היינו אומרים, אם אחד מידידנו היה מבקש מאתנו, שנחשוב כאילו הוא הביא לנו מתנה? היינו צוחקים עליו... מה זה "כאילו"? הבאת, או שלא הבאת? הרי זהו בדיוק מה שאנחנו מבקשים... "כאילו הקרבנו קרבן התמיד"... כאילו...

מכאן רואים אנו יסוד חשוב - הקדוש ברוך הוא אינו צריך את המעשים שלנו. "אם חטאת מה תפעל בו, ורבו פשעיך מה תעשה לו. אם צדקת מה תתן לו, או מה מידך יקח" (איוב לה). הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב, לא את המעשים. הוא רוצה לזכות אותנו, שאנחנו נהיה אנשים יותר טובים, הוא לא זקוק חלילה למעשנו.

אם הקדוש ברוך הוא היה רוצה את הקרבנות בעצמם, מה תועיל התפילה במקום הקרבנות? אבל מכיוון שהקדוש ברוך הוא רוצה את הלב, את הכוונה, לכן הכוונה שלנו בתפילה, עולה במקום הכוונה שבקרבן.

כשאנחנו קוראים את פסוקי הקרבנות, אנחנו מראים שאנחנו משתוקקים מאד שיבנה בית

המקדש, ונזכה להקריב את הקרבנות. וזה עולה לנו במקום הקרבנות, שהרי "חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאילו עשה" (ברכות ו').

גם בתפילה עצמה חשוב לזכור עיקרון זה. עיקר מהות התפילה איננה תלויה באמירת המילים אלא בכוונת הלב, כמו שכתוב בחובות הלבבות - "וראוי לך, אחי, שתדע, כי כוונתנו בתפילה אינה כי אם כלות הנפש אל האלקים וכניעתה לפניו עם רוממותה לבוראה ושבחה והודאתה לשמו והשלכת כל ייביה עליו".

עבודה קשה היא התפילה. קשה לנו להגיע לדרגות אלו באופן קבוע, אבל לכל הפחות לפעמים, מדי פעם, אנחנו יכולים להגיע לפחות לכמה רגעים נשגבים לדרגה של "כלות הנפש אל האלוקים".

כמה אתה מאמין?

הרב יגאל כהן שליט"א

לפני כל תפילה, לפני כל עבודה, לפני כל פעולה שאתה עושה, תשאל את עצמך, האם אני מאמין באמונה שלימה שאני אצליח או לא? אני מאמין באמונה שלימה, שאני אצליח להיות גדול בתורה? אתה תהיה גדול בתורה. אבל קודם אתה חייב להאמין שבורא עולם ייתן לך שיש לו את היכולת לתת לך את הכוח ואת היכולת ואת התבונה ואת הבינה, כדי להצליח להיות גדול בתורה.

אתה מאמין שאתה תצליח בפרנסה? גם אם כל הנתונים מראים לך ההיפך. הנתונים מראים לך עכשיו קורונה, הנתונים מראים לך שאין לך מקצוע, הנתונים מראים לך שאין לך כלום. תשאל שאלה פשוטה את עצמך: "היפלא מהשם דבר"? האם יש משהו שהקב"ה לא יכול לעשות? אותו דבר אנשים שנמצאים בדיכאון, ואחד מהדברים שהם מנסים להשיג אותי תגיד לי, הרב, איך יצאת מזה? איך יצאת מהחרדות? איך יצאת מהדיכאון? תגיד לי הרב, יוצאים מזה או לא יוצאים מזה?

התשובה היא פשוטה וברורה: מי שמאמין באמונה שלימה שהוא יצא מזה, מהדיכאון או מהחרדות, או מכל מחלה אחרת שיש בעולם. מי שמאמין באמונה שלימה בכוחו של ה' יתברך שהוא יושע אותו ויוציא אותו - הקב"ה יוציא אותו. מי שלא מאמין, הוא מתפלל אבל לא מאמין, למה? כי הוא סובל. אומר הקב"ה: אם אתה לא מאמין באמונה שלימה - איך אני יכול לתת לך? ועל זה אומר הפסוק: "תנו עוז לאלוקים" - תנו כוח לקב"ה.

מה זה: תנו כוח לקב"ה? אני הקטן יכול לתת כוח לקב"ה? אז הנה, הגמרא אומרת: "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף" - "קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים בסוף", אם הייתם יודעים כמה כוח יש למחשבה שלכם, כל מה שהייתם עושים בחיים, זה עובדים רק על המחשבה, בכוח המחשבה אתה יכול לקרב אליך יהוים, בכוח המחשבה אתה יכול לקרב אליך אויבים. אתה יכול לרחק את האויבים.

אתה יכול בכוח המחשבה להביא עליך שפע. בכח המחשבה אתה יכול, חס ושלום, להביא עליך רע. כי יש פסוק האומר: "את אשר יגורתי יבוא לי". מה זה: "אשר יגורתי יבוא לי"? אלא: איוב פחד כל הזמן שיקרו לו אסונות. קרו לו אסונות, מחשבות רעות, הביאו לו מחשבות רעות. יקרה ככה, יקרה ככה, יקרה ככה, יקרה ככה... "את אשר יגורתי - בא לי" מה זה "בא לי"? כל המחשבות, הפחדים. הוא פחד שהילדים שלו ימותו - והם מתו.

הוא פחד שהוא יהיה עני - והוא נהיה עני. הוא פחד שיקרה כך, הוא פחד שיקרה כך, כל הפחדים שלו בסופו של דבר התגשמו. למה התגשמו? כי הוא פחד, כי הוא כל הזמן חשש, כי הוא כל הזמן חשב מחשבות רעות.

אני רוצה לומר בשיעור הזה, שהמחשבות שלכם יהיו הכוח הכי חזק בעולם של מחשבות, של מגנט, של דברים טובים, שהקב"ה ישפיע עליך שפע טוב, וזה מהפסוק: "היפלא מהשם דבר"? האם הקב"ה, אין לו כוח לתת לך פרנסה? בטח שיש לו כוח לתת לך פרנסה. אין לו מעצור מלהושיע בין ברב, בין מעט. הקב"ה יכול לתת הכל, בכל, מכל. כל.

אין לו מגבלה לתת לך מה שאתה צריך, איפה שאתה צריך וכמה שאתה צריך בלי שום בעיה. רק תאמין - והקב"ה ייתן לך והקב"ה נותן. ככל שאתה מאמין יותר - הוא נותן יותר. ככל שאתה פותח את השערים של הקב"ה על ידי אמונה שהקב"ה יכול לרפא אותך, לתת לך, להרים אותך, לשמח אותך, לתת לך דברים טובים הקב"ה, אתה פותח פתח אחד. אתה עושה צעד אחד - הוא עושה 10 צעדים אליך.

ערך קטן, משמעות גדולה!

הרב שרגא סימונס שליט"א

בפרשת השבוע אנו פוגשים ביעקב, כשהוא חוצה את נהר הירדן בכניסתו לארץ ישראל. חוץ מבני משפחתו, המשלחת שלו כוללת גם קבוצה גדולה של משרתים, עדרי צאן, בקר, חמורים וגמלים. לחצות עם כולם את הנהר, היה מבצע לוגיסטי לא פשוט ונצרכה זהירות מיוחדת לשם כך.

יחד עם זאת, לאחר המבצע המסוכן, כאשר כל האנשים והעדרים חצו בשלום, חוזר יעקב לעברו השני של הנהר. "וייוותר יעקב לבדו". מדוע? לאיזו מטרה? הגמרא (חולין דף צ"א ע"א) מספרת שיעקב שכח שם כדי חרס אחדים והוא חזר לעברו השני של הנהר, על מנת לאסוף אותם.

ההסבר הזה לא בדיוק מתקבל על הדעת! אחרי הכל, מדובר ביעקב אבינו, שהיה אדם עשיר מאד! הייתכן שהוא בחר להסתכן ולחצות את הנהר בשנית, רק בכדי להביא כמה כדי חרס זולים ופשוטים? בהשוואה ניתן לומר, שזה כאילו המליונר הגדול בעולם חוצה את העיר כולה בשביל להרים מטבע של שקל, שנפל לו מוקדם יותר!

התשובה לכך פשוטה מאד ונפלאה מאד. יעקב בגדלותו, הבין שכל חפץ הקיים ברשותו, ניתן לו מאת בורא עולם, מתוך כוונה נסתרת ולצורך מטרה. לפיכך, לא הייתה כל משמעות לעובדה שכדי חרס היו פשוטים וזולים, עבור יעקב הם היו יקרי ערך. בדומה לכך, גם העולם שלנו מלא בפוטנציאל, שרק מחכה שיבחינו בו.

כשהתורה מתארת לנו את סיפור בריאת העולם, אנו רואים שהקב"ה מצווה על האדמה להצמיח יבול ולהוציא מתוכה גם "עץ פרי עושה פרי". אבל הפסוק יכול היה לומר זאת בפשטות - "עץ המניב פירות". מדוע בחרה התורה בכפל לשון? מדוע לחזור על המילה "פרי" פעמיים?

המפרשים מסבירים, שהקב"ה רצה אמנם שהעצים יניבו פירות, אך בנוסף הוא גם רצה שהעץ עצמו (הגזע והענפים) יהיו "בעלי פירות" משלהם. אנו למדים מכך, שהגזע והענפים אינם משמשים רק כאמצעי לשם מטרה גדולה יותר, אלא יש להם גם

ערך פנימי משל עצמם. כך גם לגבי כל דבר שקיים בעולמנו.

הרב עזריאל טאובר מסביר את התפיסה הזו בעזרת מטאפורה. "בואו נאמר שאני צמא, אז אני מבקש מחבר להביא לי מים. הוא מביא לי מים בכוס חד פעמית, ומה אני עושה? אני שותה את המים ומשליך את הכוס לפח האשפה הקרוב.

כעת בואו נדמיין, שאני מתהלך במדבר החם, כמעט גווע בצמא. אני מרים את עיני כלפי השמים ואומר: "ריבוננו של עולם, אני הולך למות. אנא עשה שיקרה פה נס, ושלח לי מעט מים!". למרבה הפלא, יורדת מן השמים יד ענקית שמעניקה לי מים בכוס חד פעמית. אז אני שותה את המים... אבל מה אני עושה עם הכוס? אני בטח לא משליך אותה לפח - הרי כוס שהגיעה ישירות מן השמים היא מיוחדת מאד, וראויה להישמר כמזכרת לנס האדיר שקרה לי!

הקב"ה למעשה, יכול היה לשלוח לי את המים בכל דרך שהיא: הוא יכול היה להוריד עלי קצת גשם, או לברוא עבורי נווה מדבר, הוא יכול היה לשלוח "גזלן" עם קיוסק או פשוט לדאוג שלא אהיה צמא יותר. העובדה שהקב"ה בחר לתת לי את המים, דווקא בכוס חד פעמית מוכיחה, שהוא רצה אמנם שאקבל את המים, אבל הוא גם רצה להעניק לי את הכוס.

החיים שלנו מלאים באנשים, רעיונות וחפצים שונים ומשונים, כשכל דבר בעולם משמעות ומטרה מיוחדות משלו, שרק מחכות לצאת ולהתגלות. כולנו מכירים את המושג "צדיק" - אדם שלא חוטא. אבל מהי ההגדרה המדויקת לכך? האם אלו המעשים הטובים שהוא עושה שהופכים אותו לכזה? או אולי התכונות התרומיות שלו? ודאי שכן. אך מה שעושה אותו מיוחד ונעלה כל כך, זו היכולת לראות בכל אדם, חפץ או התרחשות, מסר ישיר מבורא עולם. עבור אדם שכזה, החיים מלאי משמעות וקדושה עצומה.

הרעיון הזה בא לידי ביטוי פעם נוספת בפרשת השבוע שלנו. לאחר פרידה של 20 שנה, יעקב פוגש את עשו אחיו ובמהלך ההכרות המחודשת, כל אחד מהם מתאר באוזני אחיו את מצבו הכלכלי, עשו אומר: "יש לי רב [הרבה]", ויעקב אומר: "יש לי כל [הכל]".

ההבדל ביניהם לכאורה סמוי מן העין, אך למעשה הוא מהותי ביותר. עשו אומר: "יש לי רב...", אבל ברור לי שהייתי שמח לקבל עוד ועוד! לעומתו, יעקב אומר: 'בהתאם לכוונתו הנצחית של הקב"ה, יש לי הכל - יש לי כל מה שאני צריך בעולם הזה'. כל דבר שיש לי בידי - הוא מתנה עילאית מהקב"ה וכל דבר מהווה עבורי הזדמנות להתקרב אליו יותר. בימינו, קיימת מגיפה נוראית שנקראת "חד פעמיות". כאשר מתקלקל לנו הטוסטר, אנו מיד רצים לקנות חדש. כאשר נקרעת לנו חולצה מסוימת, אנו ממחרים לקנות אחרת במקומה וכך בכל דבר הסובב אותנו בחיים.

שימו לב, כיצד תופעת ה"חד פעמיות", משפיעה על כל ערכי החברה בחיינו היומיומיים. ומה ביחס לטיפוח ושימור הסביבה שבה אנו חיים? בספר דברים התורה אוסרת עלינו לעקור עצי פרי. האיסור הזה הוא רק חלק מהאיסור הרחב יותר, המתנגד לבזבזנות והשחתת רכוש ומזון - איסור "בל תשחית". בדיוק כפי שהיה בגן עדן, עצי הפרי מייצגים את כל הדברים שיש להם משמעות וערך פנימי. עקרון זה נכון לגבי החיים בכללותם.

העניקו חשיבות לכל מה שנמצא ברשותכם. הכישורים שלכם, הרעיונות שלכם, החברים, המשאבים. נסו למצוא את המשמעות והערך הפנימי בכל דבר. היו אסירי תודה על כל מה שיש בבעלותכם. אל תמהרו להשליך לאשפה את מה שמתקלקל, נסו ללמוד מכך משהו על עצמכם. מה דורש תיקון? נסו לראות כיצד החיים מתנהלים בדיוק כפי שהם אמורים להיות, ואז תזכו לממש, את מלוא היופי הפנימי והפוטנציאל השלם, של כל רגע בחיכם.

אין עוד מלבדו

הרב בן ציון נורדמן שליט"א

ברוך השם, נפוץ מאוד בפי עם ישראל, במהלך שיחת חולין, אם בעל פה ואם בכתיבה, שם שמים שגור ושזור בפייהם! הביטויים: "בעזרת השם", "אם ירצה השם", ברוך השם" ועוד. השל"ה הקדוש מגלה כי יסוד ושורש העניין הוא מפסוק זה, "על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו". פסוק זה נותן לנו את התפיסה כי השם יתברך מדריך את צעדינו בכל שלב ודרך, ולפיכך לכל פעולה או תנועה שאנחנו עושים מקדימים להזכיר עליו שם שמים, במחשבה, בדיבור ובמעשה.

חז"ל מספרים (מסכת ראש השנה דף יח:) כי בזמנו גזרה מלכות יון גזירה על ישראל שלא להזכיר שם שמים על פיהם. וכשגברה מלכות חשמונאי ונצחום, התקינו שיהיו מזכירים שם שמים אפילו בשטרות. וכך היו כותבים: בשנת כך וכך ליוחנן כהן גדול לא-ל עליון. (לימים ביטלו חכמים את הזכרת שם שמים במפורש בתוך שטרות שעשויים להתגלגל באשפה, והחליטו שכבוד שמים הוא דווקא לא להזכירו במקום שעלול לגרום דווקא את היפך הכבוד). רמז נוסף להזכרת שם שמים שמעתי מידידי ר' שאול שיף אנו מוצאים בפסוק (משלי יט, כא): "ועצת השם היא תקום". אותיות "היא" מרמזות בראשי התיבות: "אם ירצה ה'". שאם אדם מקדים ברכה להשם יתברך לפני כל מעשה, תתקיים עצתו לטובה.

ומכאן נעפיל לדרגה נוספת: רבינו חיים מוולוז'ין זכר צדיק לברכה גילה בספרו המפורסם "נפש החיים" סגולה אדירה, וכך הוא כותב: "ענין גדול וסגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל דינים ורצונות אחרים שלא יוכלו לשלוט בו ולא יעשו שום רשם כלל, כשאדם קובע בלבו לאמור: הלא ה' הוא האלוקים האמתי ו"אין עוד מלבדו" יתברך שום כח בעולם וכל העולמות כלל, והכל מלא רק אחדותו הפשוט יתברך שמו, ומבטל בליבו בטול גמור, ואינו משגיח כלל על שום כח ורצון בעולם, ומשעבד ומדבק טהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא, כן יספיק הוא יתברך בידו שממילא יתבטלו מעליו כל הכחות והרצונות שבעולם שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל !!!" (שער ג' פרק י"ב).

זו היא התשובה והתרופה ל'מגפת הבהלת' המאיימת להציף אותנו. הידיעה וההכרה הברורה כי הבורא יתברך בורא ומנהיג את העולם כולו, הוא דואג לכולנו, הוא בעל הכוחות כולם. אף אחד בעולם, קטן כגדול, ואף לא נגיף זעיר, לא יכול לשלוט בנו ולא לעשות שום רשם כלל, אלא אך ורק כוחו וגבורתו יתברך מלא עולם! כמובן וכמתחייב, לאחר שעשינו את המוטל עלינו לשמירת הגוף והנפש כהוראות משרד הבריאות בדרכי הטבע והרפואה.

וברמה המעשית, בשטח, אוכל לספר לכם אין ספור סיפורים אישיים על הסגולה הנפלאה מכח האמונה בהשם יתברך "אין עוד מלבדו"! הנה רק סיפור קטן וטרי, מרגעים אלו של כתיבת הטור, בת של אחת מעובדות העירייה בחדרה הייתה בחשש גדול מהידבקות בנגיף, עקב כך שנמנע ממנה להגיע למתחם בדיקות הקורונה היא ביקשה ממד"א להגיע אליהם לצורך לקיחת הדגימה לבדיקה. מוקדני מד"א ערכו תשאול טלפוני וקבעו כי הם לא עומדים בקריטריונים, וסירבו להגיע אליהם.

הם התקשרו אלי וביקשו את התערבותי, אני לא מצאתי לנכון להפעיל לחץ ולשנות מהנהלים הקבועים, אך מאחר שהייתי עסוק בכתיבת הטור, הצעתי להם להתחזק באמונה בהשם יתברך, שישלח להם את עזרתו מן השמים, והיא יכולה להגיע גם ממקום אחר, בלתי צפוי. חלפו מספר רגעים, תוך פחות מעשרים דקות הופיעו צוות מד"א בפתח ביתה של הנערה! תוך כדי בירור קצר התברר להם שזו הייתה טעות... הם היו בדרכם לכתובת דומה ברחוב מקביל בשכונת חדרה הצעירה, וביקשו לעזוב את המקום.

אך מאחר וכבר למדנו כי אין טעויות, וכי הכל משמים, כאן החלטתי לתרום את חלקי, בטלפון אחד הסברתי להם שאמנם זאת לא הכתובת שאליה הם נשלחו מהמוקד, אך עובדה היא כי משמים הם כן נשלחו לכתובת הזו... תיארתי להם את הסיטואציה, ואכן הבדיקה בוצעה! כעת נתחזק בתקווה, ומכח האמונה החזקה והחיובית בבורא העולם, תוצאת הבדיקה תהיה שלילית... אין עוד מלבדו!

מזלא טבא וגדיא יאה

להר"ר בנימין יוסף ניימן שליט"א

מרהיב גבולות 'האמונה'

בעיר אלעד

לרגל השמחה השרויה במעונו

בהיכנס הבן

הבה"ח רפאל אלחנן נ"י

לעול תורה ומצוות

יהי רצון שתזכו לראות

בפריחתו לאילנא רברבא

ויעלה מעלה מעלה

במעלות התורה והיראה

אמן כן יהי רצון.